

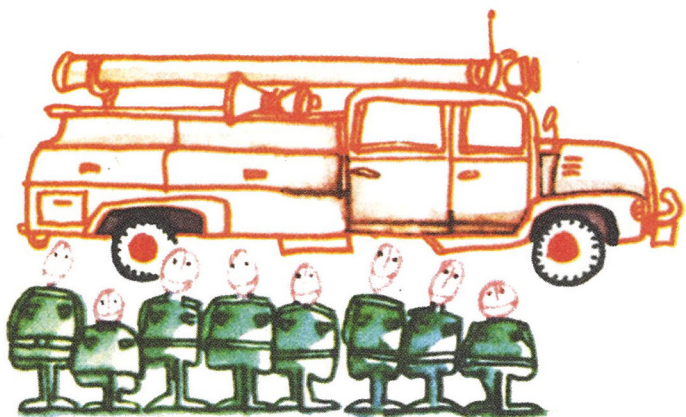
JAAN RANNAP

NUBLU

Pildid joonistanud
EDGAR VALTER

Tekst © Jaan Rannapi autoriõiguste pärija, 2024
Illustratsioonid © Edgar Valter
Autoriõiguste pärija Eesti Lastekirjanduse Keskus
© Kirjastus Pegasus, 2024

Esmatrükk: Eesti Raamat, 1972

Korrektuuri lugenud Eve Leete
Kujundanud Ivi Piibeleht

ISBN 978-9916-16-801-1

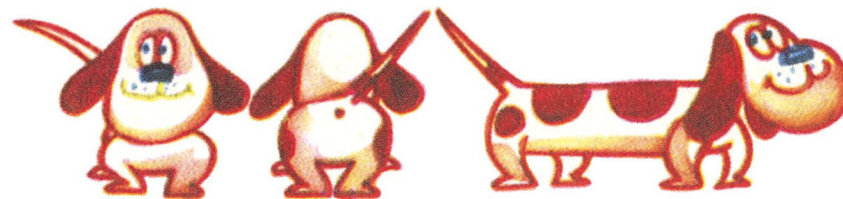
Trükk: Tallinna Raamatutrükikoda

pegasus.ee

110852

EESTI
LASTEKIRJANDUSE
KESKUS

Selle loo peategelaseks on valkjas, pruunide laikudega koerake, kes võib omaks nimetada saba, millega ulatub maad piitsutama. Sa näed seda koerakest siin. Eest-, tagant- ja külgvaates.

„Auh, auh!“ tegi koerake, kui ta sai tuttavaks tuletõrjuja Mustpeaga, ja vehkis nõnda ägedalt sabaga, et Mustpea kaaslane, tuletõrjuja Valgemaal, päris:

„Ei tea, mis ta tahab?“

„Küsib süüa,“ ütles tuletõrjuja Mustpea, andes sellega mõista, et ta oskab koerte keelt.

Tuletõrjujaid Mustpead ja Valgemaad näed sa siin. Samuti eest-, tagant- ja külgvaates.

Noh, ja kuna nende jaoks on jaakaaslastel ning punasel tuletõrjeautol on selles loos samuti suur osa, vaadake nemadki üle!

Vaadatud? Tore. Siis võid sa päris jutu juurde asuda.

OOTAMATU KÜLALINE

Ühes elava liiklusega linnaosas, kahe laia tänava vahel, asus tuletõrjemaja. Tuletõrjemaja teisel ja kolmandal korrusel olid tuletõrjajate ruumid, aga alumisel korrusel, kõrgete väravate moodi uste taga, seisis helepunased autod, iga hetk valmis sireenide huilates välja sõitma.

Päeval, millest meie jutt algab, olidki punased autod välja sõitnud. Võib-olla oli mõnes puumajas jäetud ahi järelevalveta – niisugust hooletust kahjuks juhtub. Võib-olla oli mõnes kõrges kivimajas kuum triikraud lauale unustatud – ka niisugust hooletust kahjuks juhtub. Igatahes oli tuletõrjajate abi vaja läinud, ja nüüd tulid nad tagasi ning asusid märgi voolikuid kuivatama.

Voolikute kuivatamiseks oli tuletõrjajatel kõrge torn õuenurgas. Niisugused tornid on enamasti kõikide tuletõrjemajade õuel, ja kes siiani arvas, et need on valvepidamiseks, eksis suuresti. Et pikka-aegset tuletõrjevoolikutest vesi välja nõrguks, tuleb nad üles vinnata, aga seda on kõige parem teha kõrgetes tornides.

Tuletõrjajad Mustpea ja Valgema olid ühe sületäie märgi voolikuid juba rippuma tõmmanud ja valmistusid teise sületäiega sedasama tegema, kui märkasid väikest koera, kes torni tsementpõrandale tilkunud vett lakkus.

Tuletõrjajad jäid koera vaatama.

„Oleks nagu taks,“ ütles Mustpea, „aga ei ole ka.“

„Oleks nagu hagijas,“ ütles Valgema, „aga ei ole ka.“

Neil mõlemal oli õigus – ega olnud ka. Koeral olid tõepoolest taksikoera madalad kõverjalad ja taksikoera tugev sabavehmer. Aga samuti oli tal hagija lühike koon, hagija ümar pea ja hagija lapiline turi.

„On mis ta on,“ ütles Mustpea. „Ta enda asi. Tõmbame aga meie need viimased voolikud kah rippuma.“

Nad lõpetasid päris üheaegselt – mehed töö, koer veelakkumise. Ja nüüd siis juhtuski, et koer tõstis koonu tuletõrjajate poole ja haugatas.

See oli hele, kõlav haugatus.

„Ei tea, mis ta tahab?“ küsis Valgema.

Mustpea teadis.

„Ütles, et süüa,“ kostis Mustpea. Ja ta võttis koera, kes oli alt-poolt taks, pealtpoolt hagijas, pikema jututa sülle.

Tuletõrjemaja terve alumine korrus ei olnud siiski ainult autode päralt. Seal asus ka köök. Ja köögi poole tuletõrjuja Mustpea nüüd tüüriski.

Valge kitliga kokk korraldas parajasti oma potte ja panne. Aga kui ta külalisi nägi, jättis ta selle töö pooleli.

„Näe, missugune lugu,“ ütles Mustpea. „Juua me juba saime. Aga väike eine kuluks meile ka ära.“

Kuigi Mustpea ütles „me“ ja „meile“, sai kokk kohe aru, et einet on siiski ainult koerale vaja.

„Kas ta putru sööb?“ küsis kokk.

„Auh!“ tegi koer.

„Ütles, et sööb,“ teatas

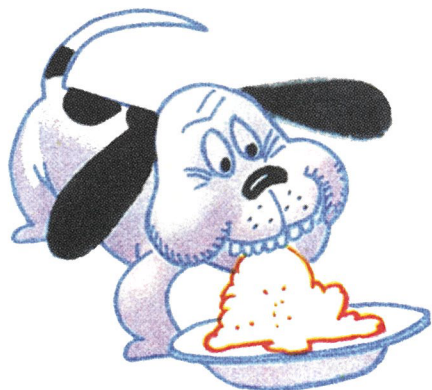
Mustpea.

„Aga kas ta piima joob?“

„Auh!“ tegi koer.

Ja Mustpea kinnitas jälle:

„Ütles, et joob.“

Kriips-kraaps, kraapis kokk pajapõhjast putru.

Vull-vull-vull, valas ta pudelist piima. Seejuures tekkis tal veel üks küsimus.

„Ei tea, mis ta nimi ka on?“ küsis kokk.

Mustpea kõditas koera kõrva tagant.

„Kuule, kutsu! Onu tahab teada, mis su nimi on.“

„Auh!“ tegi kutsu. Ja Mustpea kuulutas rõõmsalt:

„Ta ütleb, et Nublu.“

Rohkem küsimusi kokal ei olnud. Mees, kes veel küsimust keelel kandis, oli Valgema. Kuid tema ootas sellega, kuni koer söödetud sai ja tagasi õuele toodi.

„Imelik küll,“ arutas Valgema. „Ma muidugi ei kahtle, et keegi Mustpea koerte keelest aru saab. Aga kuidas seda seletada, et esiteks tähendas „auh!“ „tahan putru“, siis – „tahan piima“, ja lõpuks, et nimi on Nublu? Kui ta ka neljandat korda peaks haugatama, ei tea, mida see veel tähendaks?“

Nagu tellimise peale kostiski haugatus.

„Nüüd see tähendas, et mida too Valgemätas s i i n sekeldab, kui ta ammugi peaks olema köögis kartuleid koorimas,“ selgitas Mustpea. Ja kaaslast sinnapaika jättes jooksis ta koos koeraga värava poole.

Suure, kahe poolega värava kõrval, kust punased autod tänavale sõitsid, oli veel teine, väike värav. Mustpea lükkas väikese värava lahti ja pani koera värava taha maha.

Koer keeras aeglaselt pea viltu ja uuris tuletõrjujat oma ümarate mustade silmadega.

„Sedaviisi siis, Nublu,“ ütles Mustpea. „Nüüd on sul kõht täis ja meel hea. Hakka minema, kindlasti sind juba oodatakse. Koju, Nublu! Koju!“

Nii öelnud, tahtis Mustpea värava kinni tõmmata. Kuid vaevalt said hinged kriiksatada, kui koer tuletõrjuja jalgade vahelt läbi vupsas ning tagasi tuttavale õuele kihutas.

Mustpea leidis põgeniku torni juurest, kus nad ennist olid kohtunud. Koer oli nina mingisugusesse auku toppinud ja kaapis nüüd maad, nii et liiv lendas.

„Mida see siis tähendab?“ küsis Mustpea. „Miks sa tagasi jooksid? Kas see peab tähendada, et sul ei ole kodu, kuhu minna?“

„Auh!“ tegi koer koonu tõstes. „Auh! Auh!“

„Ütleb, et ei ole,“ pomises Mustpea.

„Ja sa oled otsustanud siia jääda?“

„Kliuh, kläuh!“ tegi koer.

„Ütleb, et on,“ pomises Mustpea.

Ta lükkas mütsi kuklasse ja pidas veidi aru. Talle endale meeldis hästi see õu ja see maja. Ta ei pannud üldse imeks, et koer tahtis siia jääda. Kuid oli see otsus ikka läbi kaalutud?

„Aga meil on kõva kord,“ hirmutas Mustpea.

„Auh!“ tegi Nublu märgiks, et kõva kord teda ei kohuta.

„Iga päev õppused ...“

„Auh, auh, auh!“ haukus Nublu vaimustusega ja kargles ümber Mustpea.

„Kuss!“ vehkis Mustpea kätega. „Tasa, tasa, tasa!“ Kuid ta hääl ei kõlanud sugugi vaigistavalt. Paistis koguni, et Mustpeale on koera vallatused päris meele järele, ning Nublu, kes sellest nähtavasti aru sai, möllas veel ägedamalt.

Kui tuletõrjuja Valgema kartulikooremise lõpetas ning tahtis minna televiisorituppa värskaid ajalehti lugema, kohtas ta oma suureks üllatuseks teise korruse koridoris rongkäiku, mille ees astus lapilise hagijaturjaga peni. Koera kõrval tippis teenistusvalmilt lüheldane turske tuletõrjuja, kelles Valgema ära tundis oma sõbra Mustpea. Aga nende taga kõndisid muheldes esimese tuletõrjeari ülejäänud liikmed.

Mustpea lükkas uksi lahti.

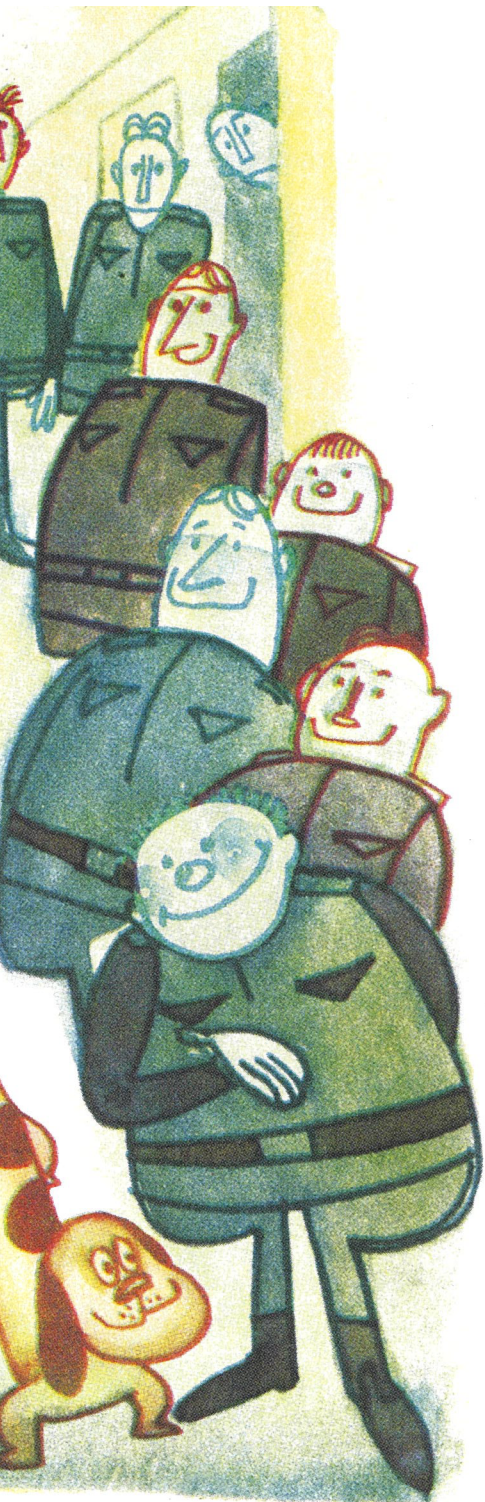
„Siin pritsimehed töötavad,“ kuulutas Mustpea lävel, kust paistsid hõövelpink ja puurmasin.

„Siin pritsimehed puhkavad,“ teatas ta teise ukse juures.

„Aga seal,“ löksatas kolmas uks, „on see koht, kus käed ja kõrvid puhtaks pestakse.“

Hagijaturjaga koer noogutas iga selgituse peale pead või võnutas saba. Kõigest võis näha, et tähelepanu, mille osaliseks ta sai,

talle väga meeldis. Kord tõi ta isegi kuuldavale lühikese hau-gatuse, mida Mustpea samas tõlkis:

„Ütleb, et selles ruumis on tolm pühkimata.“

Rongkäik oli just tuletõrje-hoone kolmandale korrusele tõusnud, kui äkki täitis tervet maja kellahelin. Kellad helisesid koridoris, kellad helisesid tubades. Koguni all õues helises kell, peletades sealt lendu tuviparve. Nublu ei näinud, kuidas garaaži kahe poolega uksed avanesid. Ta ei näinud, kuidas sealt sõduripluusiga mees välja jooksis ning tänavale viiva värava lahti lükkas. See-eest aga nägi ta, kuidas tema saatjaskond mingisuguse kapi juurde sööstis ja ükshaaval ära kadus. Kapp neelas tuletõrjuja Mustpea ja tuletõrjuja Valgema. Kapp neelas kogu selle seltskonna, kes hetk tagasi oli väikest koera kiitnud ning

patsutanud. Nublu ei kavatsenud oma uutest sõpradest maha jääda. Klähvides tormas ta neile järele.

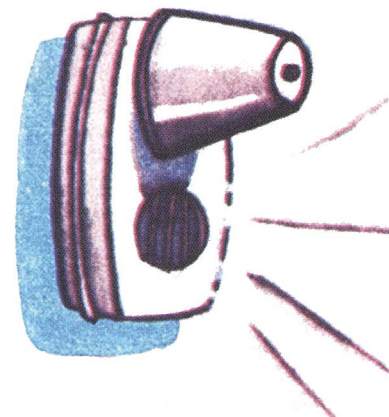
Hetk hiljem pidi ta kõik oma kuusteist küünist põrandasse suruma. Õnn oli, et ta oskas niisama kähku pidurdada, nagu ta oskas täishoo sisse saada. See ei olnud kapp, kuhu ta sõbrad sisse hüppasid. See oli sügavik, mille keskel kasvas oksteta puu.

Kiunudes küünitas Nublu end alla vaatama. Nina ütles, et sõbrad on seal. Kõrvad kinnitasid sedasama. Ja kuna tema ei olnud orav, et siledat puud mööda alla sibada, tormas ta treppi otsima.

Ta jõudis garaaži viimasel sekundil. Suur punane auto liikus juba. Ent uks, mille vahelt paistis Nublule tuttav kirsasäärrik, oli veel praakil. Kõhklemata vedrutas Nublu oma kõve-raid jalgu, lendas nagu kuul kabiini ja pugus siis ruttu pingi alla. Oma noorusele vaatamata ei olnud ta sugugi rumal koer. Ta mõistis, et kutsumata ei ole sobiv sõidule kaasa tükkida. Aga kui seda on siiski tehtud, tuleb esialgu end varju hoida.

Arvatavasti oled sa juba taibanud, mida tähendas läbilõikav kellahelin tuletõrjemajas. See tähendas häiresignaali. Kusagil oli puhkenud tulekahju. Mööda telefoniliine jõudis teade sellest tuletõrjemaja sidekeskusesse, ja seal alati valvel olev dispetšer surus sõrme elektrikella nupule.

Paugupealt jätsid tuletõrjujad senise tegevuse. Aega viitmata sööstisid nad autode juurde, ja küllap sa panid tähele, et mitte treppe mööda. Kapp, kuhu Nublu pidi sisse kukkuma, ei olnud tegelikult mingi kapp. Ja puu, mis

seal läbi kõigi korruste kasvas, ei olnud samuti mingi puu. Tegemist oli hoopis niisuguse püstkäiguga, mis läbi põrandate ja lagede alla garaaži ulatub. Ja niisuguse sileda toruga, mida mööda tuletõrjujad saavad end kiiresti autode juurde libistada. Mõnikümmend sekundit pärast häiret kihutasid punased autod juba õnnetuspaiga suunas, meeskond aga tõmbas ülle autoistmel ootavaid presentjake ja kiskus jalga presentpükse.

Selleks ajaks, kui mehed hakkasid kiivreid pähe vajutama, jõudis Nublu juba unustada, et ta on ilma loata autosse hüpanud. Mustpea presentpükste sääred lotendasid päris ta koonu

ees. Nublu haaras ühe sääreserva hammaste vahele ja sakutas seda natuke.

Niisugune üleannetus ei jäänud Mustpeal märkamata.

„Ohoo!“ ütles Mustpea. „Mulle paistab, meil on jänes pardal.“

Aga muidugi ta eksis, nagu me juba teame. Ei olnud jänest. Seal oli koer nimega Nublu.

Niimoodi juhtuski, et Nublu sõitis koos tuletõrjujatega tulekahju kustutama. Kui ma nüüd ütleksin, et Nublust oli tulekahju kustutamisel palju abi, oleks tegu liialdamisega. Aga seda, et ta tuletõrjujate tööst üldse osa ei võtnud, ei saa ka ütelda. Kui voolikuid laiali veeti, haaras Nublu neist kinni ja aitas sikutada. Kui voolikuid kokku keriti, oli ta valmis neid uuesti laiali puistama. Aga kui üks väike poiss tahtis tuletõrjujate juurde joosta, haugatas Nublu tema peale kurjalt, ja see oli õigesti tehtud, sest väikestel poistel ei ole tõesti tarvis tuletõrjujate tööd segada.

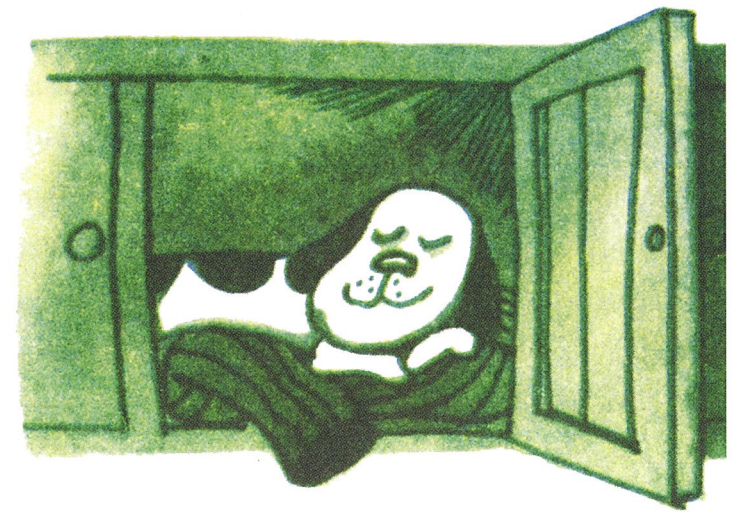

Mustpea jäi Nubluga väga rahule. Kui punased autod koju tagasi jõudsid, kiitis Mustpea ka ülemustele koera, kellel olid jalad nagu taksil ja koon nagu hagijal. Aga Valgemaal samal ajal mehkeldas köögis, nuiates kokalt uuele võitlejale preemiat.

Nublu ise ei pannud imetlusära millekski. Oma kõveraid jalgu kiiresti-kiiresti liigutades nuhkis ta läbi garaaži, vaatas töökodadesse ja loengusaali.

„Loomupärane anne ... tule-
tõrjajaks sündinud ...“ püüdis ta vasem kõrv kinni Mustpea hääle, kuid samas lendas see hääl paremast kõrvast jälle välja.

Nublu ju ei teadnud, et jutt käib temast.

NUBLU NÄITAB, MIDA TA SUUDAB

Niiviisi saidki tule-
tõrjajad koera, kellel oli hagija ümar pea ja hagija lapiline turi, kuid taksikoera kõverad jalad ja taksikoera tugev saba.

Kust Nublu pärit oli, jäi alatiseks saladusse. Vahtkonnaülema korraldusel paigutas Mustpea küll müürivärvale teadaande, et tule-
tõrjajate juurde on tulnud väike koer, kuid hiljem õuel mootorpumpa proovides keeras ta joatoru nii, et vesi vihmana värvale langes, paber päris märjaks sai ja tint laiali jooksis. Ma ei ütle, et Mustpea seda nimelt tegi, aga ma ei kinnita ka vastupidist. Kindel on see, et tuul märja kuulutuse värvale küljest lahti kangutas ja piki trammitteed minema kandis.

Magamiskoha otsis Nublu endale autojuhtide juures garaa-
žis. Suure kapi kõrval, kus autojuhid oma viile ja puure hoidsid, oli veel üks väike kapp, kus nad parajasti midagi ei hoidnud. Kui